

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Altman-Itharska_hvezda.pdb

PDB Name: Itharská hvězda
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Itharská hvězda
Karel Altman
Zveřejněno se souhlasem internetového magazínu Amberzine
<http://amber.zine.cz>

Les náhle ztichl. Nikde se neozval jediný zvuk. Vypadalo to, jako by i vítr přestal foukat mezi stromy a přestal si tak pohrávat s jejich větvením. Lesem obcházelo nebezpečí. Do ticha najednou zazněl řev hladové šelmy na lovu. Chvilí ticho a pak znovu. Puma vyrazila na lov a jedno ze zvířat se nedožije večera.

Muflon stál nehnutě na palouku se vztyčenou hlavou a věřil. Cítil nebezpečí. Opatrně nasával vzduch. Ten klid byl nesnesitelný. Jeho malá očka se upírala nehnutě do prázdna. Zvíře konečně ucítilo svého nepřítele. Okamžitě se dalo do běhu. Puma vyrazila za prchajícím muflonem téměř okamžitě. Nastal běh o život. Stane se muflon večeří nebo ne? Šelma pomalu, ale jistě začala prchající zvíře dohánět. Muflon se pokusil zoufale o kličku. Šelma vycítila z jeho pohybů muflonův záměr. Mohutný odraz zadních nohou ukončil celou honičku. Puma se zakousla do krku své oběti a pomalu vychutnávala teplou a sladkou chuť krve. Zvíře se ještě naposled otřásl v posmrtné křeči. Les znovu ožil. Vše se vrátilo do svých starých kolejí. Stalo se něco zvláštního. Puma se nedala do své kořisti, ale ještě pevněji se jí zakousla do krku a pomalu jí táhla zpět od lesa. Nedělalo jí zjevně potíže hýbat s muflonem. Táhla ho za sebou, jako by nic nevážil.

Muž u ohně se bleskově otočil a s obnaženým mečem hleděl na šelmu, která se za ním neslyšně vynořila z křoví. Vycítil ji díky svým instinktům divocha. Chvilí proti sobě stáli, jako by jeden čekal na toho druhého, co udělá. Šelma se jen olízla, jak jí krev kapala z tlamy a líně se otočila. Zmizela tam, odkud přišla. Muž se beze strachu vydal za ní do křoví. Ušel jen pár kroků, když stanul u pařezu, na kterém ležel natažený zabitý muflon. Puma vedle něj ležela a koukala se na muže.

"Hodná holka," usmál se muž a pohladil šelmu po hlavě. Ta jen slastně zavrněla a protáhla se jako kočka. "Dneska se pořádně nadlábnem," pochválil zvíře znovu muž a hodil si muflona na záda. Vydal se zpět k ohni. Puma oddaně vedle něj.

Muž začal s přípravou zvířete. Kus masa hodil své zvířecí přítelkyni. Šelma ležela asi metr od ohně a se zájmem hleděla na muže, který byl zabrán do své práce. Byl to mohutný barbar. Pocházel z jednoho kmene daleko na severu, kde se zatím lidé snažili žít v harmonii s přírodou a brali si z ní jen to nejnnutnější k životu. Na sobě měl pouze bederní roušku z kůže. Pot mu stékal po svalnatém těle, které se lesklo v odrazu ohně. Provazy svalů se mu pravidelně napínaly při každém tahu nože, kterým porcoval ulovené zvíře. Z hlavy mu splyvaly až na ramena lesklé černé vlasy. Na čele se mu blýskal malý kámen červené barvy, zasazený uprostřed čelenky, která barbarovi obepínala hlavu. U pasu mu volně visela prázdná pochva. Meč ležel barbarovi na ruce. Byl úctyhodně dlouhý s nebývale ostrou čepelí, vyrobený ze vzácného druhu černé ocele. Puma a meč byly nerozlučnými přáteli a druhy barbara na cestách.

* * *

Divoch měl však jeden důležitý cíl, za kterým šel a který ho zavedl až do tohoto pustého a jeho domovu tak vzdáleného kraje. Byla to pomsta, která ho hnala až sem. Byl rozhodnut, že se pomstí tomu, kdo barbarovi změnil život tak drastickým způsobem.

Tenkrát žil se svým otcem, matkou a dvěma staršími bratry vysoko v horách. Jmenoval se Oidar. Bylo mu deset. Jeho otec byl zemědělec tak jako jeho otec a jeho děd, i Oidar měl sdílet tento osud. Měl se stát horalem, který se nestará o lidi pod horami a neplete se do jejich záležitostí, měl pást horské kozy, jako jeho předci a ne se zabývat civilizací pod horami.

Vše ze změnilo jednou večer. Byla silná bouře, kterou hory podporovaly v její strašlivé kráse. Ze skal se valily proudy vody a strhávaly vše, co jim stálo v cestě. Blesky křižovaly oblohu a osvětlily občas své okolí. Na dvoře domku dopadly duté rány. Rodina v tento čas ještě nespala a otec se šel podívat na nezvaného hosta. Za dveřmi stál muž asi sedm stop vysoký. Vlasy mu zplihle visely přes obličej, jak ho zalévala voda z nebe. Otec pozval muže dovnitř. Oidar si ho ve světle louče zvědavě prohlížel. Byl mohutné postavy. Na prsou se mu leskl pancíř, který prozrazoval, že tento člověk není jen tak obyčejný pocestný. U pasu mu visel dlouhý obouruční meč. Měl silné kožené kalhoty. Vyprávěl jim svůj krátký příběh. Byl na lovu se svou družinou a bouřka ho překvapila v horách. Ztratil se a už se mu nepodařilo svou družinu najít. Potom požádal Oidarova otce o nocleh a ten dobrotivý a naivní člověk souhlasil. Uložili se ke klidnému spánku. Poslednímu.

Ráno se muž s rodinou naobědval, či vlastně snědl ke snídani oběd, který měla rodina připravený. Už nebyl tak slušný, jako když potřeboval pomoc. Jeho drzost ještě více vzrostla, když se před domkem ozvalo zaržání koně. Okamžitě vyběhl ven a začal hlasitě nadávat mužům, kteří stáli před chalupou. Ti muži zjevně nebyli lovci, jak povídal večer muž. Na metry z nich byla cítit krev. Krev člověka. Bylo jich sedm a jeden horší než druhý. Otec tenkrát vyšel z domku a slušně se chtěl rozloučit se svými hosty. Trochu se zarazil, když spatřil pánovu společnost. Zrak mu sjížděl z jednoho na druhého, ale nedal na sobě znát strach, který v něm ti lidé vzbuzovali. Byla to pěkná sebranka. Pán se vyhoupl na koně, kterého sebou převedli a shlédli na horala z vrchu. Oidar se postavil vedle otcových nohou. Sahal mu sotva o pás. Dobře se zapamatoval každého z nich.

Velkého krolla, který držel v ruce masivní trojzubec. Kůň se pod ním sotva držel na nohou. Jednookého výlupka s pásem dýk přes ramena. Člověka, kterému se přes obličej táhla hnusná, rozšklebená jizva. U boku mu místo meče visel mohutný palcát s trčícím zobcem. Další měl v očích rudé panenky. Byla to známka jutkarské rasy - rasa bezohledných zabijáků a vrahů. Na ruce měl připevněný kulatý štít. Ten byl potažen kůží, u které nikdo nezapochyboval, komu dřív patřila. Jutkařané svoje štíty vždy potahovali kůží svého prvního poraženého nepřítele. V druhé ruce třímал válečné kladivo s protáhlým zobcem. Další bandita byl menšího vzrůstu. Místo zbraně měl na ruce na zápěstí připevněné železné kruhy, z kterých trčely dva štíhlé, ale dlouhé a jistě i pevné bodce. Sahaly asi třicet centimetrů za mužovu pěst. Šestý byl holohlavý a měl uříznuté obě uši, známka toho, že tento muž neviděl káta pouze z dálky. Ruka mu spočívala na držadle řemdihi, jehož koule se volně klátila po jeho zádech. Poslední z nich se nápadně podobal muži, který u horalů strávil noc. Byl to zřejmě jeho bratr. Na zádech měl připevněnou pochvu s obouručním mečem.

"Šťastnou cestu," snažil se Oidarův otec rozloučit s hosty, kteří se mu ani za mák nelíbili. "Zničte to tu," zavelel večerní host. "Nikdo se nesmí dozvědět, že jsme tady byli." Otočil se a pomalu odjížděl. Jeho bratr zůstal a hleděl na své druhy, kteří s krvelačností v očích a s pekelným řevem seskočili z koní. Oidarův otec se otočil a sáhl po rodinném meči, který stál hned za dveřmi, opřený o trám. Ve chvíli, kdy se rozkročil a snažil se zaujmout obrannou pozici ve dveřích, zasáhla ho koule z řemdihi do hlavy a trojzubec v krolích pazourech mu zajel hluboko do břicha. Lebka okamžitě praskla. Otec se zřítil k zemi s dírou v břiše. Ležel tam a krev z něj tekla proudem. Oidar se němě díval na otcův konec. Nemohl pochopit, co se tu děje. Dostal jílcem meče do zad. Padl k zemi a okamžitě ztratil vědomí. Nemohl už vidět, jak se jeden z jeho bratrů snaží ochránit matku pasteveckou holí. Jedna z dýk opustila bleskurychle pás jednookého a zabodla se chlapci do stehna. Ten upustil hůl a v té chvíli přilétla další dýka, aby prodloužila jeho muka a zabodla se mu hluboko do druhé nohy. Jutkařan nevydržel a švihl svým kladivem po hochově hlavě. Zbraň se zabodla do hochovi hlavy. Jutkařan se rozesmál.

Druhý mladík se krčil v rohu místnosti a ani se nebránil, když k němu přistoupil muž s bodci na rukou a bodl mu je vši silou do břicha. Chlapec otevřel v tiché hrůze ústa, když mu prudkým trhnutím muž rozerval břicho až pod žebra. Potom rychle vytrhl svou zbraň a rychlostí blesku vyskočil a udělal ve vzduchu otočku. Bota s bodcem projela po tváři mladého horala. Ten padl k zemi s chuchvalci krve u úst. Jeho matka se prodrala z domku a rozeběhla se za odjíždějícím velitelem tlupy. Rychlá krollova reakce a vržený trojzubec. Žena změnila směr běhu a její tělo odlétlo stranou. Trojzubec ji přirazil ke stromu, který stál dva metry od ní.

Muži nasedli zpět na koně. Nezapomněli hodit do domku několik zapálených loučí. S řehotem odjížděli. Dílo zkázy jim zůstalo za zády.

Oidar se probudil z bezvědomí. Vedle něj dopadl hořící kus dřeva. Jiskry se rozléty do okolí. Trhl sebou. Strašně ho bolela hlava. Na nic si nemohl vzpomenout. Rychle se odplazil z místa, kde dosud bezvládně ležel. Střecha jeho domku se začala hroutit do sebe. K nebi se rozlétl roj jisker. Vzpomněl si. Znovu viděl to hrůzné divadlo, jak napadli jeho otce. Ohlédl se. Zahledl se do dohořívajících trosek. Z toho co uviděl se mu zvedl žaludek. Otočil se a spatřil svou matku. Ležela u stromu. Hluboko v těle jí zela díra po trojzubci. Pod ní byla kaluž krve smíšená s vnitřnostmi. Oidar znovu upadl do bezvědomí.

Procitl; bez ohlednutí, bez lítosti, bez pláče se vydal na cestu. Nevěděl kam jde. Něco ho nutilo opustit toto místo a neohlížet se už nikdy zpět. Šel stále vpřed. Začalo pršet. Oidar nic necítil. Stále vpřed, jen vpřed. Čelo mu hořelo horečkou. Cítil, že se mu musí každou chvíli rozetět hlava. Začal vnímat divné hlasy. Mžítiky před očima neustávaly. Upadl. Ležel v bahně čelem k zemi a na tělo se mu valila voda z nebe.

* * *

Ležel na kožešině. Vedle něj seděla velká šelma a u ní dospělý muž, který nořil své ruce hloubko do její srsti. Byl u jednoho z těch, kteří žijí vysoko v horách, výš než poslední ze zemědělců. Žijí v souladu s přírodou jako nikdo jiný. Často si za své společníky volí zvířata. Pověsti o nich vyprávějí, že to byli oni, kteří dříve obývali tuto zemi, než je vyhnali lidé z východu. Oni se pak stáhli do hor a stali se samotáři. Nikdo se o ně nezajímal. Nosili zbraně na obranu před nájezdy loupežnických band, které věřili, že ti samotáři mají ukrytá na svých územích v horách obrovská bohatství. Byly to fámy. K čemu by tito lidé potřebovali jmění.

Oidar pohladil svou šelmu a ta spokojeně zavrněla. Vzpomínal, jak ho tento horal učil několik let zacházení se zbraní a přírodní moudrosti. Zvíře, které teď leželo natažené vedle něj, bylo potomkem horalovy šelmy.

Dozvěděl se dokonce tenkrát i jméno toho vraha, který zničil celou jeho rodinu. Byl to Ramelos. Velel tlupě hrdlořezů, kteří přepadali kupce v údolích a do hor se tehdy vydali ukrýt před vojáky knížete Odruna. Poté banda řádila v jiném knížectví a nedávala zde o sobě vědět. Oidar se už smířil s tím, že své rodiče a bratry nepomstí. Rozhodl se žít novým životem horala.

* * *

Byl jednou na lovu, když zahlédl několik jezdců. Stál na skále a hleděl na ně, jak jedou po stezce pod ním. Nemohl uvěřit svým očím. Byli to Ramelosovi muži. On sám jel v jejich čele. Uháněli k místům, kde žil společně se svým

učitelem. Barbar shodil ze zad srnu, kterou nesl a rozeběhl se k domovu.

Příběhl pozdě. Učitel mu zemřel v náručí. Oidar se dodnes pamatoval jeho slova: "Chtěli Itharskou hvězdu, ale nenašli ji. Oidare, oni věděli, že ji mám. Nechápu, jak se to mohli dozvědět. Oidare, je v tom dutém stromě na skále u potoka. Dej na ni pozor. Je to drahokam ještě z dávných časů a má velkou moc. Pomůže ti na tvé cestě." Naposledy vydechl a z úst se mu vyvalila krev.

Oidar ho pochoval a kámen si vsadil do čelenky, kterou od té doby nosil. Neustále mu připomínala důvod jeho cesty. Vydal se po Remelesových stopách. Pátral po něm celý rok a nedávno se dozvěděl, kde se zrovna jeho banda zase pohybuje. Oidar se svou zvířecí přítelkyní vyrazili do Aktruánského vévodství - místa, kde banda naposledy zaútočila.

* * *

Ráno se barbar vydal znovu na cestu. Byl blízko toho, co hledal. Cítil to. Šelma se už brzo ráno od něj odloučila a toulala se zase někde v okolí. Oidar se zastavil a hleděl před sebe. Nad stromy kus od něj stoupal dým. Stácel se pomalu k nebi a vysoko nahoře se rozplýval do prostoru. Bylo bezvětrí. Barbar zaslechl několik hlasů. Ohnutý se pomalu vydal ke křoví naproti. Opatrně ho rozhrnul. Ocítl se na okraji mýtiny, uprostřed níž hořel oheň. Okolo něj sedělo sedm mužů. Oidar je všechny okamžitě poznal. Byli to ti, které hledal. Jeden však chyběl. Nikde nemohl najít Jutkařana s červenými očima. Křoví za ním zapraskalo a barbar se rychle ohlédl. Hleděl tváří v tvář muži, kterého tu postrádal.

Jutkařan zaváhal. Oidar toho využil a skočil po něm. Povalil ho na zem a rychle se dal na útěk do křoví. Jutkařan se zvedl prudce ze země a vztekle začal řvát na své druhy. Hněv z něj vyzařoval a jeho oči plály rudě o něco víc než obvykle. Lupiče se okamžitě rozběhli za uprchlíkem. Museli ho dostat. Co když to byl nějaký špeh. Předem věděli, jak si s takovým člověkem poradí. Trochu krutého mučení a dostanou z něj, kdo ho poslal a proč. Potom bude následovat pomalá smrt a špeh bude pozdě litovat, že byl tak neoparný. Na to se těšili.

"Rozdělíme se," zněl krátký rozkaz jejich vůdce. Lapkové se okamžitě rozběhli do lesa na všechny strany. Pomalu se od sebe vzdalovali a mezery mezi nimi byly stále větší. Za nějakou chvíli neviděli jeden druhého.

Chlápek s palcátem si razil cestu před sebou větvemi svou zbraní. Těchhle honiček už zažil několik a vždy se velmi vydařily. Těšil se na konec, až budou uprchlíka mučit. Zastavil se. Hleděl na slehlou trávu před sebou. Prozrazovala, že tudy před chvílí někdo musel projít a on nezapochyboval, kdo to byl. Shrbil se a vydal se po stopě. Nenapadlo ho přivolat své druhy. Chtěl ho dostat sám.

Oidar seděl na větvi mohutného smrku a pozoroval muže, který se blížil k místu, kde byl barbar ukryt. Muž se pomalu a opatrně blížil vsříc své smrti. Oidar se pohnul. Muž byl přímo pod ním. Zastavil se. Stopa končila u stromu. Okamžitě zvedl hlavu vzhůru. Barbar skočil. Lapka odrazil palcátem ránu mečem, která mu měla roztržít lebku. Oidar se postavil k nepříteli bokem a zaujal výhodnou polohu na malém kopečku hlíny. Převyšoval tak svého soka nejmén o půl sáhu.

Muž zařval a vrhl se na barbara s palcátem nad hlavou. Takový útok barbar očekával. Bleskově odskočil stranou a vši silou ťal muž do boku. Cítil, jak meč projíždí měkkou hmotou, přetíná páteř a zastavuje se kousek za ní. Chlápkovi vy-padl palcát z ruky. Z úst se mu vyvalila krev. Stále stál na místě, kde ho zastihl barbarův meč. Nemohl uvěřit, že prohrál. Zhroutil se k zemi. Oidar k němu přistoupil. Musel uklidit tělo. V tom ho cosi silného donutilo sehnout se. Jakási cizí myšlenka mu poručila tento pohyb. Ve chvíli kdy se skrčil, zabodly se do stromu, který za ním stál, dvě dýky. Vztyčil se a skočil za strom. Do toho se zabodla další dýka. Několik kroků od něj stál jeden z lapků a v ruce držel další vrhací dýku. V pásu, který měl zavěšený přes rameno měl ještě několik těchto zbraní. Měl jen jedno oko a to teď pozorovalo místo, kde se Oidar skrýval.

Barbar si nemohl dovolit čekat, až ten výlupek zavolá své kumpány. Proti všem najednou se nemohl postavit. Rozhodl se. Rychle opustil svůj úkryt a rozběhl se k lapkovi. Ten neočekával útok a stačil už pouze nepřesně hodit jednu z dýk. Ve chvíli, kdy se chystal hodit další, byl už válečník u něho a švihl mečem po ruce s dýkou. Zbraň čistě oddělila zápěstí od zbytku ruky a dlaň se zaťatými prsty, které ještě pevně svíraly dýku, padla do trávy kus od svého bývalého pána. Jednoočko s řevem raněného okamžitě začal utíkat. Barbar se pustil za ním. Mrzákovi tryskala krev na všechny strany. Barbar byl také raněn. Poslední z dýk mu rozřízla kůži na rameni. Naštěstí to byl jen lehké zranění. Mrzák se chvíli co chvíli otáčel na barbara, který se neustále přibližoval.

Chvíle nepozornosti. Mrzák zakopl a přelétl obloukem do křoví. Poslední, co jeho jediné oko uvidělo, byla neúprosně se přibližující větev. Nestáčil zareagovat a uhnout hlavou. Oidar se zastavil. Muž v křoví se vztyčil. Osud mu připravil před smrtí velké trápení. Z jeho jediného oka trčel kus dřeva. Krev, která se z oka hnula, napovídala, že již z tohoto světa moc neuvidí. Oidar se nemohl dívat jak se trápí, a jedním mávnutím svého meče odsekl muži hlavu. Ta se skutálela hned vedle mrtvého těla. Barbar musel okamžitě z místa, ke kterému se sbíhala celá banda. Nedaleko se rozhnulo křoví a tam, kde ležela mrtvola bez hlavy, se rozlehl lesem strašný řev. Na místo boje doběhl obrovský kroll. Rozběhl se okamžitě za prchajícím troufalcem. Kousek za krollem běžel muž s bodáky na ruku. Lov se změnil na honičku, na jejímž konci byla v každém případě smrt.

Kroll se hnál vpřed neuvěřitelnou rychlostí. Barbar byl také dobrý běžec a tak se za chvíli ztratili mužíkovi s bodáky. Běžel se závod o život. Barbar to nevydržel. Takové tempo by ho brzy naprosto vyčerpalo. Zastavil se. Byl rozhodnut se postavit krollovi. Ten viděl jak se "lovná" zastavuje a vydal vítězný křik Roztočil nad hlavou svůj obrovský trojzubec. Ta zbraň musela být strašně těžká, ale to krollovi zjevně nevadilo. Jako řezník se vrhl do boje.

Oidarovi se jen tak tak povedlo mečem vychýlit trojzubec z dráhy, která mu měla rozervat břicho. Kroll však držel svou zbraň pevně a stačil ještě ve chvíli, kdy probíhal okolo barbara, proříznout sval na Oidarově stehně. Bolestí klesl na jedno koleno, ale okamžitě obrátil hlavu a v této poloze zaujal bojové postavení. Kroll si ho s úšklebkem prohlížel. A znenadání vyrazil do útoku. Oidar se skulil na bok. Starý trik mu zachránil život. Trojzubec se zabodl do míst, kde barbar ještě před chvílí klečel. Přešel do protiútoku. Seknul kolem probíhajícího krolla do kolen. Kroll padl v běhu k zemi.

Barbar se postavil a rozhodl se obra dobít. Ten však najednou vstal a s bolestným výrazem ve tváři se postavil rozhodnutý se dál bít. Oidar udiveně couvl. Najednou si uvědomil něčí přítomnost. Křoví po levém boku krolla se nepatrně pohnulo, ale obr si toho nevšiml. Così se mihlo vzduchem a černá puma dopadla na krolla. Trhala svými zuby maso na obrově těle a z jeho prokousaného hrdla se vyílily proudy krve. Kroll jen nepřítomně chrčel. Jeho mohutná ruka povolila prsty a trojzubec mu volně vypadl z ruky. Zbraň se skutálela do louže krve. Poslední krev, kterou tato zbraň měla okusit, byla krev jejího pána. Barbar rychle zmizel v křoví a za ním i jeho zvířecí přítelkyně. Několik okamžiků na to doběhl na místo i muž s bodáky na rukou. Nemohl už ovšem určit směr, kterým se uprchlík pustil. Počkal proto na místě, až k němu doběhnou jeho druzi.

Oidar se koukal do tmy. Měsíc nesvítal a v lese se nic nehýbalo. Na planině na druhém konci lesa plál oheň a okolo něj sedělo pět mužů. Ani jeden z nich nespál. Barbar přemýšlel ve svém úkrytu ve vykotlaném dubu o minulých událostech. Původně chtěl nenápadně se připlížit k vrahům svých rodičů a pozabíjet je ještě dřív, než by si uvědomili, že umírají. Teď se ovšem situace změnila. To on se stal lovnou zvěří a vrahové ho nepřestanou pronásledovat, dokud ho nedostanou. Role se obrátily. Budou si už dávat pozor a jako jednotlivci už jistě do lesa na jeho lov nepůjdou. Rozhodl se jednat. Puma už zase běhala po lese a on nevěděl, kdy se zase objeví. Vydal se do tmy lesa. Chtěl se důkladně připravit na zítřek.

* * *

Vůdce bandy hluboce promýšlel. Nevěděl, kdo je ten útočník a přál s ho dostat dřív, než on dostane je. Jutkařan, který mu muže důkladně popsal, nezapomněl popsat ani co měl barbar na sobě. Zvláště popis barbarovi ozdoby na hlavě zaujal vůdce bandy. Ten popis se nápadně hodil na Itharskou hvězdu - diamant, který tento muž hledal již několik let. Věděl o jeho kouzelné moci. S tímto kamenem by se mohl stát nepřemožitelným. Stačilo by ho jen namočit v krvi nejlepšího a nejvěrnějšího přítele majitele diamantu. Kdysi to byla pro něj legenda, ale potom se mu do ruky dostala kniha jednoho starého kouzelníka, poznal, že vyprávění jsou pravdivá. Od té doby zasvětil svůj život hledání tohoto kamene. Teď ho měl na dosah. Určitě to musí být on. Vzpomněl si, kolik lidí muselo padnout, aby se dozvěděl něco o cestě tohoto klenotu. Tolik mudrců a vzácných lidí. Naposledy to byl jeden z bláznivých samotářů, těch, co žijí vysoko v horách a každému se vyhýbají. Ten muž měl být posledním vlastníkem diamantu, ale nic u něj nenašli. Po tomto neúspěchu se už skoro vzdal toho, že kámen někdy dostane a on teď přišel sám. Jen musel doufat, že ten barbar nepřišel na sílu kamene.

Za ranního rozbřesku se banda vydala do lesa. Šli ve dvou skupinách. Vůdce šel se svým bratrem a holohlavým. Druhou skupinku tvořil Jutkařan a muž s bodáky. Vydali se opatrně do lesa. Jutkařan kráčel pomalu se svým druhem malým porostem trávy. Oba dva strnuli. Před nimi kdosi přeběhl. Okamžitě se rozběhli vpřed. Vtom Jutkařan zařval. Neznámá síla ho uchopila za nohy a vymrštila ho vysoko do vzduchu. Chytil se do lasa. Takový starý trik. Jeho druh stál bezmocně pod ním. "Sundej mě nějak dolů, pitomče!" řval a snažil uvolnit nohu ze smyčky. Něco ho upoutalo na stromě vedle. Vyjeveně zíral, jak z větvi vedlejšího stromu vyjíždí několik špičatých kůlů. Blížily se neúprosně k němu, muž zoufale řval a snažil se mrskáním na provaze vyhnout blížící se smrti. Marně. Kůl mu projel hrudníkem a přibodl ho ke stromu. Druhý kůl mu probodl jednu nohu. Hrot vyjel na druhé straně. Jutkařan stále žil. Hrůza v očích prozrazovala jeho pocity z dalšího kůlu. Konec. Dřevo mu prorazilo díru do hlavy mezi očima a prolomilo lebku až do mozku. Řev přestal a po kůlu stékala krev smíšená s mozkem. Muž pod stromem vyděšeně hleděl na smrt svého druha. Otočil se a postavil se tváří v tvář barbarovi. Ten se potěšeně usmíval. Pomalu se blížil a vytahoval z pochvy svůj meč. Mužik vyděšeně couval. Zastavil se a vytáhl proti barbarovi své bodáky. Nechal válečníka přijít co nejbliže. Najednou vyskočil a ve vzduchu se obrátil. Oidar v poslední chvíli zahlédl malé čepele na špičkách jeho bot a uhnul o kousek dozadu. Čepel mu rozřízla kousek kůže na krku. Nebylo to vážné, jen škrábnutí. Kdyby neuhnul včas, ležel by teď na zemi s prořízným hrdlem.

Mužik znovu vyskočil. Barbar se k němu vrhl a lokty zastavil nohy ve vzduchu. Muž padl na zem a narazil si záda. Nehýbal se a bezvládně ležel na zádech. Musel si zlomit vaz, napadlo Oidara a pomalu se sehnul k muži. Znovu ta neznámá síla. Così ho strhlo na zad a donutilo ho nastavit před sebe meč. V té chvíli se muž obloukem dostal na nohy. Obratně se z postoje dostal do kotoulu a koulel se k barbarovi. Kus před ním se zarazil a provedl výpad svým bodcem. Ten se zarazil o nastavený meč. Bodáky se dostaly za čepel a poranily barbara na ruce. Normálně by rozpáraly protivníkovi břicho. Oidar okamžitě stočil meč za záda a vyvrátil tak muži rameno na ruce, která se zachytila bodáky za meč. Muž klečel a držel se zdravou rukou za rameno, které ho ukrutně bolelo. Začal prosit o milost. Barbar nad ním stál a pohrdavě na tu trosku hleděl. V tom uviděl v jeho očích divný záblesk. Rychle couvl. Mužik znovu využil situace k jednomu ze svých triků. Skočil vpřed a před sebou měl napřaženou zdravou ruku. Oidar se skrčil a muž mu prolétl nad hlavou. Než se zvedl ze země, proťal vzduch barbarův meč a rozťal levé rameno mužika. Meč si razil cestu hluboko do těla. Zarazil se někde u pánve. Barbar meč vytáhl a rychle zmizel z tohoto místa. Zbývali mu ještě tři zloduši. Věděl zhruba, kde se ti tři pohybují. Určitě ještě nevěděli, že další dva z nich jsou mrtví. Hlavou mu běžely myšlenky o té tajemné síle, která mu už dvakrát zachránila život. Najednou ho cosi popálilo na čele. Okamžitě se sáhl na popálené místo a zároveň si sejmul z hlavy členku si diamantem. Pochopil. To ten kámen ho nutil dělat ty věci. To on mu zachránil život. Rychle si nasadil členku znovu na čelo a vydal se dál do lesa.

* * *

Velitel zastavil své muže. Nechápatě hleděl na Oidara, který vyzývavě skočil přímo proti nim na cestu. Ruce měl v bok a meč se mu klidně pohupoval zastrčený v pochvě. Nemohl pochopit, proč se jim ten muž vydává tak jednoduše do rukou. Zíral na barbarovu hlavu. Viděl to, po čem tak toužil - Itharskou hvězdu. "Na něj!" zařval. První vyběhl jeho bratr následovaný holohlavcem. Vtom se holohlavec zarazil. Hleděl pod nohy, u kterých ležel přetřený provázek. Ten vedl dál do křoví. "Stát, je to past," stačil ještě vykřiknout na velitelova bratra, který se za tu chvíli dostal trochu dál. Zastavil se. Pozdě. Z větvi stromů po kraji cesty se snášel k zemi a k ohromenému muži

špičatý kmen silného stromu. Na poslední chvíli se sehnul a kmen jen neškodně prolétl nad ním "Nevyšlo ti to, co?" chechtal se muž, který právě unikl smrti.

Barbar však zůstával v klidu. Nehnul ani brvou a stále pozoroval smějícího se lapku. Najednou z křoví vyjela asi půl metru nad zemí jakási dřevěná míž. Měla do špičky seříznuté konce, které mířily přímo do míst, kde stál. Ten však nebezpečí zpozoroval pozdě. Klacky se mu zabodly do stehen. Hodily jím do prachu cesty. Některé z kúlů se mu v rán zlomily a zůstaly tam trčet. Muž řval bolestí. Nemohl se v žádném případě postavit na nohy. Krev mu stékala z těžkých zranění na noze.

Zbývající dva lapkové se opatrně blížili k barbarovi. Ten se tentokrát připravil a postavil se proti nim s mečem v ruce. Muži se blížili. Propátrávali přitom očima cestu před sebou a občas jim oči sjely na kraje cesty. Stanuli asi dva metry proti sobě. Oidar zaútočil ve stejné chvíli jako jeho soupeři. Proběhl mezi nimi. Dvakrát švihl mečem. Odlétly jiskry, jak na sebe narazily meče barbara a velitele tlupy. Druhá rána řízla bezuchého na ruce kus pod ramenem. Zaujali pozice. Rozběhli se znovu proti sobě. Lapka s mečem vedl svůj úder na barbarovo břicho. Oidar se odrazil a saltem přeskočil nastavený meč. V letu stačil ranit velitele na krku. Holohlavec se zarazil a švihnul svým řemdiem po barbarovi. Koule s hřeby mířila Oidarovi na hlavu. V tom se stalo cosi divného. Z diamantu na barbarově čele vyšlehl bílý paprsek a koule ztratila směr. Prolétla blízko, ale neškodně okolo Oidarovi hlavy. Holohlavec nemohl pochopit, co se stalo. Oidar se vzpamatoval jako první a vnořil svůj meč hluboko do mužova břicha. Trhnutím ho znovu vytrhl. Muž padl zády na zem. Teď stál barbar proti poslednímu protivníkovi. Velitelův bratr přestal náhle úpět. Lapka se na něj podíval a poznal, že jeho bratr právě vykřácel.

"Kdo jsi a co chceš?" nechápavě hleděl lapka na Oidara. "Pomstím smrt svých rodičů a sourozenců. Zároveň zaplatíš i za člověka, který ti nikdy nic neudělal a ty jsi ho zabil kvůli tomuto kamenu," odpověděl vrahovi Oidar. "Můžeme se ještě dohodnout. Já vím jak se s pomocí tohoto kamene stát nepřemožitelným a ty máš kámen. Dejme se dohromady a můžeme vládnout celému světu," začal lapka přemlouvat barbara. Při své řeči mu nenápadně sjížděla ruka k opasku. Barbar to nepozoroval a dále se na lapku díval nic netuše. Co by mu mohl také udělat? Vždyť stál skoro šest metrů od něj. Vtom lapka vytrhl z opasku dýku a hodil. Oidar stál jako opařený. Zároveň s dýkou vyskočila z křoví puma a přelétla před Obdarem. Dýka nedolétla tam, kam měla. Zasáhla zvíře. V té chvíli krev, která vystříkla z rány na zvířecím těle, zasáhla barbarovo čelo. Kapka krve dopadla i na diamant. Ten začal svítit rudým světlem.

Lapka vyjeveně zíral na Oidara, který se mu začal měnit před očima. Měnil se v rudý přízrak. Do okolí začalo zářit rudé světlo. Najednou z postavy vystřelil rudý paprsek a zasáhl lapku přímo do hrudi. Ten zůstal stát s otevřenými ústy. V hrudním koši mu zela díra. Byl prostřelen skrz na skrz., rána byla opálena po krajích a krev se teprve začala pomaloučku valit ven. Muž padl mrtvý do prachu. Rudá záře začala mizet. Stál tam znovu Oidar ve své podobě. Nevěděl co se stalo, nechápavě hleděl na mrtvé tělo před sebou. V té chvíli, kdy se před ním mihla puma, přestal vnímat své okolí. Jakoby se přenesl do jiného světa. Najednou znal všechna tajemství Itharské hvězdy. Byla to strašná tajemství.

Pomalou natáhl ruce ke svému čelu. Sundal si pásku s Hvězdou. Zíral na ní v němém úžasu. K nohám se mu přišla otřít puma, které z boku trčela dýka. Nebyla to smrtelná rána. Barbar zapomněl na ostražitost a pouze si prohlížel ten KÁMEN. Za ním se pohnul jeden z ležících. Holohlavec ještě žil. Barbar se otočil ve chvíli, kdy ho do hlavy zasáhl řetěz ze zničené zbraně. Padl s rozbitou hlavou k zemi. Puma okamžitě skočila na útočníka a rvala mu svými zuby maso z těla. Muž se změnil v okamžiku v hromádku krvavého masa. Oidar ležel na zemi a z rány mu vytékala krev. Otevřel oči. Věděl, že umírá. Zaplatil za svou neopatrnost. Kdyby si nechal Hvězdu na hlavě, ještě by ho včas varovala. Hvězda. Nemohl dopustit, aby se tento nebezpečný diamant dostal do ruky někoho z takových, jako byli tito muži. V okamžiku, kdy mu Hvězda vyzrazovala svá tajemství, poznal její strašnou moc. "Nikdo ji už nesmí získat," běželo mu hlavou. Z posledních sil se doplazil ke svému meči, který mu vypadl z ruky. Jílcem začal vši zbývající silou bouchat do kamene. Diamant začal prskat. Pomalu se z něj začaly odlupovat malé kousíčky. Barbar nepřestal, dokud z diamantu nezůstal jen hrubý prášek. Spokojeně zavřel oči.

* * *

Na nebi svítil bleďý měsíc. Byl úplněk a měsíc byl nádherně kulatý. Na skále stanul temný stín. V záři měsíce se rýsoval temný obrys šelmy. Lesem obcházelo nebezpečí. Do ticha najednou zazněl řev hladové šelmy na lovu. Chvilí bylo ticho a pak znovu. Puma vyrazila na lov a jedno ze zvířat se nedožije zítřka.

* * *

Měsíční paprsky dopadly na průzračně červený kámen, který ležel na zemi mezi tlejšími těly.

(c) 1998 Zbraně Avalon